

De geloofsbelijdenis

Beste parochianen,

Een paar jaar geleden in mijn vorige parochie kwam bij me op bezoek een parochiaan die lid was van de liturgische groep en die vroeg waarom ze in de kerk op zondag hun eigen geloofsbelijdenis niet mochten zingen. Hij zei toen tegen mij dat die teksten uitdrukten hoe we staan in ons geloof. Hoe we ons geloof in God mochten belijden. Het gaat eigenlijk niet om de manier waarop we ons geloof uitdrukken, maar dat we het geloof van de Katholieke Kerk belijden.

Zowel de Apostolische Geloofsbelijdenis als de Geloofsbelijdenis van Nicea-Constantinopel die we in de boekjes van de kerk vinden, worden gebeden om verschillende redenen, die allemaal verband houden met het geloof, de catechese en de kerkelijke gemeenschap. Beide geloofsbelijdenissen zijn geloofsuitspraken die de fundamentele waarheden van het christendom samenvatten.

De geloofsbelijdenis is een hulpmiddel om het geloof aan dopelingen en gelovigen te onderwijzen. Vanaf de eerste eeuwen werd het gebruikt als een samenvatting van de christelijke waarheden en werd het van buiten geleerd door nieuwe dopelingen. Ook vandaag helpt de geloofsbelijdenis bij de catechese om het geloof van de Kerk te begrijpen en te verdiepen. Inderdaad ben ik nu bezig een jonge man op de eerste communie en het vormsel voor te bereiden, en ik lees hem en leg de geloofsbelijdenis uit. Ook een man die 50 jaar geleden de kerk heeft verlaten is nu bezig om het geloof weer op te pakken en ik ben met hem nu bezig over het geloof te praten en de beste manier om hem over God, Jezus en de kerk te spreken, is de geloofsbelijdenis. Ik zie dat tegenwoordig dat mensen die op zoek zijn naar het geloof, geen moeite hebben om achter te staan naar die geloofswaarheden die de Kerk belijdt.

Het bidden van de geloofsbelijdenis in de liturgie, is wezenlijk en drukt de verbondenheid van de Katholieke kerk over de hele wereld uit. Tijdens de zondagse Mis, en hoogtijddagen belijden alle gelovigen over de hele wereld hetzelfde geloof, wat de eenheid en verbondenheid met het Lichaam van Christus versterkt. Het is toch mooi te weten en te voelen dat andere broeders en zusters overal ter wereld op dezelfde dag en tijdens dezelfde Mis hetzelfde geloof belijden. Daarom scheppen andere geloofslieiders of geloofsbelijdenissen, zou ik zeggen, afbreuk aan die verbondenheid van de universele katholieke kerk op aarde. In deze tijden hebben we meer dan ooit behoefte aan verbondenheid en eenheid. De geloofsbelijdenis is daarom een uitdrukking daarvan.

Dan moet het geen verrassing zijn dat de geloofsbelijdenis een centrale plaats inneemt in onze liturgische vieringen. Door samen de geloofsbelijdenis te bidden, bevestigen we niet alleen onze individuele geloofsovertuigingen, maar ook onze gezamenlijke belijdenis als een gemeenschap van gelovigen.

De geloofsbelijdenis is daarnaast als een brug tussen generaties. Ouders en grootouders dragen het geloof over aan hun kinderen en kleinkinderen, waarbij de geloofsbelijdenis dient als een leidraad en een bron van inspiratie. In de geloofsbelijdenis ontdekken we de kern van onze identiteit als christenen en de fundamenten van ons geloof. In een wereld die steeds meer gefragmenteerd en verdeeld raakt, biedt de geloofsbelijdenis ons een anker van stabiliteit en zekerheid. Het herinnert ons eraan dat, ongeacht de uitdagingen die we dagelijks tegenkomen, we deel uitmaken van een grotere familie die geworteld is in de eeuwige waarheden van het christendom.

Op deze manier blijft de geloofsbelijdenis een levend gebed dat ons verbindt met het verleden, ons ondersteunt in het heden en ons richting geeft voor de toekomst. Het bidden van de geloofsbelijdenis is niet slechts een traditie, maar een dynamische en vitale praktijk die ons geloof voedt en versterkt, generatie na generatie.

Pastoor Andrea